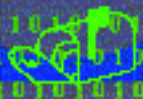
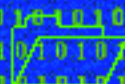

the digital person

TECHNOLOGY AND PRIVACY IN THE INFORMATION AGE

daniel j. solove

a
al g⁰¹⁰idit
személ
y

Technológia és magánélet az információs korban

daniel j. solove

A NEW YORK UNIVERSITY PRESS *New York és London*

n e w y o r k u n i v e r s z i t á s i p r e s s e

New York és London
www.nyupress.org

© by New York University Minden
jog fenntartva

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Solove, Daniel J., -

A digitális ember :

technológia és magánélet az információs korban / Daniel J. Solove.

p. cm.-(Ex machina)

Bibliográfiai hivatkozásokkal és tárgymutatóval.

ISBN --(szövet : alk. papír)

. Adatvédelem-jog és jogalkotás-Egyesült Államok.

. Elektronikus nyilvántartások-hozzáférés-ellenőrzés-Egyesült Államok.

. Nyilvántartás-jog és törvényhozás-Egyesült Államok.

. Kormányzati információk-Egyesült Államok.

. Privacy, Right of -Egyesült Államok. I. Cím. II.

Sorozat. KF.CS

. '-dc

A New York University Press könyveit savmentes papírra nyomtatják,
és a kötőanyagokat a szilárdság és a tartósság érdekében választják ki.

Az Amerikai Egyesült Államokban gyártott

Tartalomjegyzék

Köszönetnyilvánításx

1 Bevezetés

A digitális dossziék	problémá
i	
A magánélet	hagyomá
nyos felfogása	
Az adatvédelem	újragondo
lása	
Útiterv ehhez a könyvhöz	

i számítógépes adatbázisok

2 A digitális dosszié

dése	felelmeke
A közzféra adatbázisainak	története
A magánszektorbeli adatbázisok	története
Kibertér és személyes információk	

3 Kafka és Orwell: Az információs adatvédelem

ása

A metafora

e

George Orwell Nagy Testvére

újrágondol

jelentőség

▲ vii

Franz Kafka pere

A titoktartási paradigmán

túl

Az aggregációs Effect

A dehumanizáció formái:

Adatbázisok és a Kafka-metaphora

4 Az adatvédelmi jog problémái

Az adatvédelmi szabálysértések

Alkotmányjog

Jogszabály

Az FTC és a tisztességtelen és megtévesztő gyakorlatok

A radikális átláthatóság világa: Az információs szabadságról szóló törvény

Az információvédelem joga és annak hiányosságai

5 A piaci alapú megoldások korlátai

Piacalapú megoldások

A piac aggályai

A személyes információk értéke

Túl sok paternalizmus?

6 Építészet és a magánélet védelme

A magánélet védelmének két modellje

A magánélet és a magánszektor architektúrája felé

Az identitáslopás újragondolása

Egy új építészet kovácsolása

ii közhiteles nyilvántartások

7 A közhiteles nyilvántartások

problém

ája

Feljegyzések a születéstől a halálig

A technológia hatása

A

közokiratok
szabályozás

a

8 Hozzáférés és összevonás:

**A magánélet és az átláthatóság
új**

agondolása Az átláthatóság és a magánélet közötti
feszültség A magánélet és a közokiratok
ko

nepciójának meghatározása

Átláthatóság és adatvédelem:

A feszültség

kibékítése

Nyilvános iratok és az első módosítás

iii kormányzati hozzáférés

9 Kormányzati információgyűjtés

Harmadik fél nyilvántartásai és a kormány

Kormányzati-magánszektor információáramlás

Az orwelli veszélyek

A karkai veszélyek

A magánélet védelme az építészettel

10 A negyedik módosítás, a nyilvántartások és a magánélet

A negyedik módosítás felépítése

A magánélet negyedik
módosításának változó
paradigmái

Az új *Olmstead*

A kialakulóban lévő jogszabályi rendszer és annak
korlátai

11 Az építészet rekonstrukciója

Terjedelem: Nyilvántartási rendszer
Szerkezet: Felügyeleti mechanizmusok
Az adatgyűjtés utáni felhasználás szabályozása
Az architektúra kidolgozása

12 Következtetés

Megjegyzések

Index

A szerzőről

1 Bevezetés

Az információs forradalom kellős közepén vagyunk, és még csak most kezdjük megérteni a következményeit. Az elmúlt néhány évtizedben drámai átalakulásnak lehettünk tanúi abban, ahogyan vásárolunk, bankolunk és a mindennapi ügyeinket intézzük - olyan változásoknak, amelyek a nyilvántartások és adatok példátlan mértékű elszaporodását eredményezték. Az egykor homályos emlékekben vagy elhalványuló papírfoszlányokban megörökített apró részletek ma már örökre megmaradnak a számítógépek digitális elméjében, a személyes adatok termékeny filmjeit tartalmazó hatalmas adatbázisokban. A pénztárcánk tele van bankkártyákkal, telefonkártyákkal, törzsvásárlói kártyákkal és hitelkártyákkal - mindezek segítségével rögzíthető, hogy hol vagyunk és mit csinálunk. Nap mint nap információáradat áramlik az elektromos agyakra, hogy aztán több száz különböző módon szitálják, válogassák, átrendezik és kombinálják őket. A digitális technológia lehetővé teszi mindennapi jövés-menésünk, kedvenceink és ellenszenveink, arról, hogy kik vagyunk és mit birtokolunk, apró részletek megőrzését. Egyre inkább lehetséges egy olyan elektronikus kollázs létrehozása, amely egy személy életének nagy részét lefedi - egy feljegyzésekben rögzített életet, egy digitális személyt, amely a világ kollektív számítógépes hálózataiban áll össze.

Jelenleg az általam "digitális dossziéknak" nevezett jelenségek

térhódításával szembesülünk. A dosszié egy személyre vonatkozó részletes adatok gyűjteménye. A dossziékat az európai bíróságok arra használják, hogy összegyűjtsék az információkat.

▲ 1

egy személyről, hogy ítéletet hozzon. Ma a számítógépek segítségével mindannyiunkról dossziékat állítanak össze. Az adatokat bináris numerikus formába digitalizálják, ami lehetővé teszi a számítógépek számára, hogy példátlan efficienciával tárolják és manipulálják azokat. Cégek százai építenek gigantikus pszichológiai profileket tartalmazó adatbázisokat, amelyekben adatokat gyűjtenek az egyén fajáról, nemzetiségéről, jövedelméről, hobbjairól és vásárlásairól. A mindennapi életünkből származó adatfoszlányokat ma már összeállítják és elemzik - a hátteret vizsgálják, hitelképességet ellenőriznek, termékeket forgalmazznak, és az életünket befolyásoló döntések széles skáláját hozzák meg.

Ez a könyv arról szól, hogyan kell megértenünk és védenünk a magánéletet e mélyreható technológiai fejlődés fényében. A magánéletéről alkotott régi elképzeléseink nem felelnek meg a feladatnak. A magánélet védelmére vonatkozó jog nagy része ezeken a felfogásokon alapul, és ennek eredményeként nem tudta megoldani a digitális dossziék által okozott, újonnan felmerülő magánéletvédelmi problémákat. E könyv célja, hogy újragondolja a magánéletéről alkotott, régóta fennálló elképzeléseket, hogy megbirkózzon az információs korszakban való élet következményeivel.

A digitális dossziék problémái

Új technológiák és új problémák. Korábban a közösségek kicsik és bensőségesek voltak. A személyes információkat a barátok, a családtagok és a szomszédok emlékezete őrizte meg, és pletykák és mesék útján terjedtek. Manapság az információk terjesztésének uralkodó módja nem a pletykás nyelvek nyelvén, hanem az elektromosság nyelvén keresztül történik, ahol az információk hatalmas nyilvántartó rendszerek és adatbázisok között pulzálnak. Ez a fejlődés pozitívként azt jelenti, hogy az egyének könnyebben el tudnak menekülni a közösség kíváncsi tekintete elől, megszabadulva az egyéniséget és a kreativitást korlátozó, merev társadalmi normáktól. Hátránya, hogy az egyén életének szinte minden területéről egyre növekvő nyilvántartások jönnek létre. Mivel a vállalkozások és a kormányzat egyre inkább megosztja a személyes információkat, szinte minden emberről digitális dossziékat állítanak össze. Ez komoly aggályokat vet fel. A rólunk összegyűjtött információk mára igen kiterjedté váltak, és olyan módon használják fel őket, amely

alapvetően befolyásolja az életünket. Mégis keveset tudunk arról, hogy személyes adatainkat hogyan használják fel, és nincs hatalmunk sokat tenni ellene.

A digitális dossziékat háromféle "információáramlás" révén építik fel és használják.¹ Az információs flow az adatok mozgását írja le. Mint a víz egy bonyolult vízvezetékrendszerben, az adatok a különböző vállalkozásokat, szervezeteket és kormányzati szerveket összekötő információs csővezetékeken keresztül áramlanak. Először is, az információ gyakran a magánszektorbeli vállalatok nagy számítógépes adatbázisai között áramlik. Másodsor, az adatok a kormányzati közhiteles nyilvántartási rendszerekből a magánszektor különböző vállalkozásaihoz áramlanak. Valójában sok vállalat úgy építi fel adatbázisát, hogy a közhiteles nyilvántartásokból személyes adatokat vesz fel. Harmadszor, a magánszektorból információk áramlanak a kormányzati szervek és a bűnüldöző szervek felé. A digitális dossziék számának növekedése így az információs hálózatok bonyolult rácshálóját eredményezte, ahol az információkat olyan módon tárolják, elemzik és használják fel, amely mélyreható hatással van a társadalomra.

Még ha nem is vagyunk tudatában, a digitális dossziék használata alakítja az életünket. A vállalatok digitális dossziékat használnak arra, hogy meghatározzák, hogyan kössenek velünk üzletet; a pénzügyesek ezeket használják arra, hogy eldöntsék, adjanak-e nekünk hitelt; a munkaadók ezeket veszik igénybe, hogy a felvételi eljárás során megvizsgálják a háttérünket; a bűnüldöző szervek ezeket használják a nyomozás során; és a személyazonosságátolvajok ezeket használják csalások elkövetéséhez.

Számítógépes adatbázisok. A számítógépek és a kibertér jelentősen megnövelte az információgyűjtési, -tárolási és -elemzési képességeinket. Manapság úgy tűnik, mintha mindenki információt gyűjtene - a média, a munkavállalók, a vállalkozások és a kormányzat. Számptalan vállalat vezet számítógépes nyilvántartást ügyfelei preferenciáiról, vásárlásairól és tevékenységeiről. Több száz nyilvántartás részletezi az egyén fogyasztását. A hitelkártya-társaságok információkat tárolnak az egyén hitelkártyás vásárlásáról. A videotékák nyilvántartást vezetnek a videokölcsönzésekről. Az online kiskereskedők, mint például az Amazon.com, nyilvántartást vezetnek az egyén által vásárolt könyvekről és egyéb termékekről. És több száz olyan cég van,

a gyermekek adatai és mások." Tartalmaz továbbá adatokat az iskolai végzettségre, foglalkozásra, magasságra, testsúlyra, politikai hovatartozásra, etnikai hovatartozásra, faji hovatartozásra, hobbiakra és nettó vagyona vonatkozóan.³

A számítógépek lehetővé teszik a marketingesek számára, hogy részletes dossziékat gyűjtsenek a személyes információkról, és elemezzék azokat, hogy megjósolják a fogyasztók viselkedését. Különböző elemzési technikák segítségével a marketingesek modelleket állítanak fel arról, hogy az egyes vásárlók milyen termékeket kívánnak majd, és hogyan ösztönözzék a vásárlókat a fogyasztásra. A vállalatok tudják, hogyan költjük el a pénzünket, mivel foglalkozunk, mennyit keresünk és hol élünk. Ismerik etnikai hátterünket, vallásunkat, politikai nézeteinket és egészségügyi problémáinkat. A vállalatok nemcsak azt tudják, hogy mit vásároltunk már készen, hanem azt is jól tudják, hogy milyen könyveket fogunk hamarosan megvenni, vagy milyen filmeket akarunk majd megnézni.

Nyilvános feljegyzések. Képzjük el, hogy a kormánynak hatalmában állna arra kényszeríteni az egyéneket, hogy felfedjék a róluk szóló rengeteg személyes adatot - lakóhelyüket, telefonszámukat, fizikai leírásukat, fényképüket, életkorukat, egészségügyi problémáikat, életük során elkövetett összes törvénysértésüket, szüleik, gyermekeik és házastársaik nevét, politikai pártállásaikat, munkahelyüket és tevékenységüket, tulajdonukat és annak értékét, sőt néha még pszichoterapeutáik feljegyzéseit, orvosi feljegyzéseket és pénzügyi adataikat is.

Aztán képzjük el, hogy a kormány rutinszerűen nyilvánosságra hozza ezeket az információkat - felteszi őket az internetre, ahol a világ minden tájáról hozzáférhető, átadja bármelyik személynek vagy vállalatnak, aki kéri, vagy akár kérésre egész adatbázisokat bocsát rendelkezésre személyes információkból. Gondoljon bele, hogy ezek az információk hogyan lennének elérhetőek azok számára, akik fontos döntéseket hoznak egy egyén életével és karrierjével kapcsolatban - például arról, hogy az illető kap-e kölcsönt vagy állást. Gondoljunk arra is, hogy sok esetben az egyén nem is tudná, hogy az információkat ilyen döntések meghozatalához használják fel.

Képzjük el azt is, hogy ezekkel az információkkal több száz magáncég kereskedne, amelyek kombinálnák őket egy csomó más

információval, például az egyén hobbjáival, vásárlásaival, magazinjaival, szervezeteivel, hiteltörténetével és így tovább. Ez a kibővített profile

majd vissza kell értékesíteni a kormánynak, hogy a magánszemélyeket hatékonyabban vizsgálhassák és ellenőrizhessék.

Ne képzeld tovább. Amit leírtam, az egyre növekvő valóság az Egyesült Államokban, és a magánéletet fenyegető veszély gyorsan romlik. A szövetségi, állami és helyi önkormányzatok nyilvános nyilvántartást vezetnek az egyén életéről a születésétől a haláláig. Ezek a nyilvántartások számtalan személyes adatot tartalmaznak. Egészen a közelmúltig a közhiteles nyilvántartásokhoz nehéz volt hozzáférni - egy személyre vonatkozó információk felkutatása gyakran a helyi hivatalokban való kutakodással járt, hogy előássák a nyilvántartásokat. Az internettel azonban a közhiteles nyilvántartások egyre gyakrabban kerülnek fel az internetre, ahol bárki, bárhol könnyen hozzáférhet és kereshet bennük.

Kormányzati hozzáférés. A digitális dossziékban szereplő adatok egyre inkább a magánszektorból kerülnek a kormányzathoz, különösen a bűnüldözés számára. A bűnüldöző szervek már régóta keresik a különböző vállalatok és pénzintézetek személyes adatait a csalás, a fehérgalléros bűnözés, a kábítószer-kereskedelem, a számítógépes bűnözés, a gyermekpornográfia és más bűncselekmények felderítése céljából. A szeptemberi terrortámadásokat követően a kormányzat számára jelentősen megnőtt a személyes adatok gyűjtésére irányuló ösztönzés, mivel ezek az adatok hasznosak lehetnek a terroristák felkutatásában és a légi utasok alaposabb átvizsgálásához. Az egyének olvasmányairól, vásárlásairól, betegségeiről és weboldal-aktivitásáról vezetett nyilvántartások lehetővé teszik a kormány számára, hogy az egyén jövedelméről, egészségéről, pszichológiájáról, meggyőződéséről, politikájáról, érdeklődési köréről és életmódjáról egy profile-t állítson össze. Sokan kommunikálnak az interneten keresztül álnéven vagy álnéven; a digitális dossziék adatai felfedhetik személyazonosságukat, valamint felfedhetik mindazokat az embereket, akikkel kapcsolatban állnak és üzletelnek.

A kormány a közelmúltban vizsgálta, hogyan lehetne olyan technológiát fejleszteni, amely a dossziénk alapján viselkedési mintákat észlel. A , kiderült, hogy a Védelmi Minisztérium a Total Information Awareness (azóta átnevezték Terrorism Information Awareness) nevű programot fejleszt. A program azzal kezdődik, hogy a kormányzat a magánszektorbeli forrásokból származó személyes információkat egy hatalmas adatbázisba gyűjti, amely az

egyénekről szóló dossziékat tartalmazza. Ezután a profiling technológiát használják fel azoknak a személyeknek a felderítésére, akik valószínűleg részt vesznek bűncselekményekben.

tevékenység. Amikor a Kongresszus tudomást szerzett a Total Information Awareness-ről, leállította a programot, mert az veszélyeztette a magánéletet. A kormány azonban már most is ugyanolyan típusú adatgyűjtést és -felhasználást végez, mint amelyet a Total Information Awareness megálmodói elképzettek. A digitális dossziék, amelyek a magánszektorban és a közhiteles nyilvántartásokban folyamatosan növekednek, most a kormány számára az emberek megfigyelésének és vizsgálatának eszközévé válnak.

Mi a probléma? A személyes adatok digitális formában történő növekvő gyűjtését és felhasználását régóta problémásnak tekintik - ez a félelem általában a "magánélet védelme" címszó alatt merül fel. A személyes információk felhasználása kétségtelenül adatvédelmi problémákat vet fel, de pontosan miben is áll ezeknek a problémáknak a természete? Bár a személyes információkkal kapcsolatos problémákat a magánélet védelmével kapcsolatos aggályokként értelmezik, ezen túlmenően gyakran nem jól definiáltak. Mekkora súlyt kell tulajdonítani homályos megítélésünknek, különös tekintettel a személyes információk felhasználásának óriási hasznosságára, előnyére és hatékonyságára?

A kérdésre adott válasz attól függ, hogy hogyan fogalmazzuk meg ezeket a magánéletvédelmi problémákat. Sajnos eddig a problémákat nem fogalmazták meg megfelelően. A magánélet védelméről szóló számos vita csupán a felszínt kapargatja, amikor egyszerűen rámutatnak egy sor technikai-logikai fejleményre, feltételezve, hogy az emberek aggodalommal fognak reagálni. A magánélet védelméről szóló viták ritkán mennek mélyebbre. Jobban meg kell értenünk a problémákat; meg kell tudnunk, hogyan alakultak ki, hogyan kapcsolódnak egymáshoz, pontosan mit fenyegetnek, és hogyan lehet megoldani őket.

E könyv célja a magánélet újragondolása a mai, rohamosan változó technológia világában. A digitális dossziék által teremtett adatvédelmi problémák konceptualizálása rendkívül fontos feladat. Ahogy John Dewey találóan írta: "egy jól megfogalmazott probléma félig megoldott".⁴ Addig nem tudunk igazán megoldani egy problémát, amíg nem ismerjük az általa okozott károkat. A probléma jó diagnózisa nagyban hozzájárul a probléma megoldásának megtalálásához.

A könyv célja túlmutat azon, hogy a kortárs adatvédelmi problémák új értelmezését fogalmazza meg; a könyv célja az is,

A titoktartási paradigma. A magánélet megértésének egy másik hagyományos módja szerint, amelyet én "titoktartási paradigmának" nevezek, a magánéletet az egyén rejtett világának feltárása, a megfigyelés és az elrejtett információk nyilvánosságra hozatala sérti. Az ilyen behatolások által okozott kár gátlásból, öncenzúrából, szégyenérzetből és a személy hírnevének károsodásából áll. A jogra nagy hatással van ez a paradigma. Ennek eredményeként, ha az információ nem titkos, akkor a bíróságok gyakran arra a következtetésre jutnak, hogy az információ nem lehet magánjellegű. A magánéletnek ez a felfogása azonban nem felel meg a modern információs korban való életnek, ahol a legtöbb személyes információ több száz szervezet nyilvántartási rendszerében létezik. Az életet ma az információ táplálja, és gyakorlatilag lehetetlen az információs kor szellemeként élni, nyomot vagy maradványt nem hagyva.

Az inváziós koncepció. A hagyományos felfogás szerint a magánéletet az egyes elkövetők invazív cselekedetei sértik, amelyek közvetlen sérelmet okoznak az áldozatoknak. Az áldozatok zavarba jönnek, lelki fájdalmat éreznek, vagy sérül a hírnevük. A jog akkor reagál, ha egy személy mélyen rejlő titkai lelepleződnek, a hírneve csorbát szenved, vagy az otthonába behatolnak. Ez a nézet, amelyet én "inváziós koncepciónak" nevezek, a pri- vacy-t egyfajta inváziónak tekinti, amelyben valaki behatol, és valakit megszállnak. A digitális dossziék azonban gyakran nem eredményeznek nyílt inváziót. Az emberek gyakran nem tapasztalnak közvetlen sérülést, amikor a róluk szóló adatokat összesítik vagy egyik cégtől a másikhoz továbbítják. Ráadásul a digitális dossziék sok problémája differens szereplők sokaságának differens céllal történő együttműködéséből adódik. Minden egyes lépés az út mentén viszonylag kicsi és ártalmatlan, és nem okoz olyan kárt, amelyet a behatolási koncepció jelentősnek ismerne el.

Az adatvédelem újragondolása

A digitális dossziék jelentős problémákat vetnek fel, és e kérdések teljesebb megértése érdekében egy másik metaforához fordulok - Franz Kafka *A per* című művében a bürokrácia ábrázolásához. Kafka regénye egy olyan személy szürreális rémálmát mutatja be, akit váratlanul tájékoztatnak arról, hogy letartóztatták, de nem adnak okot arra, hogy miért. A bürokratikus bíróság dossziét vezet róla, de ő nem fér hozzá ehhez az információhoz...

tion. A regény hátralévő részében a főhős kétségbeesetten próbálja kideríteni, miért érdekli az udvar az élete, de a keresése reménytelen - az udvar túlságosan titkos és labirintusszerű ahhoz, hogy teljesen megértse.

A Trial az egyén tehetetlenségének, frusztráltságának és kiszolgáltatottságának érzését érzékelteti, amikor egy nagy bürokratikus szervezet az egyén életére vonatkozó részletek hatalmas dossziéja felett rendelkezik. A tízes bürokrácia az információ kezelésének rutinszerű és néha gondatlan módját eredményezi - kevés vagy semmilyen elszámoltathatósággal. Ez kiszolgáltatottá teszi az embereket a személyazonosság-lopásnak, a zaklatásnak és más károknak. A probléma nem egyszerűen a személyes információk feletti ellenőrzés elvesztése, és nem is ördögi indíték vagy uralmi terv, mint a Nagy Testvér esetében. A probléma egy ellenőrizetlen bürokratikus folyamat. Az információink felhasználásának ezek a bürokratikus módjai érezhetően kihatnak az életünkre, mivel az emberek a dossziéinkat arra használják, hogy fontos döntéseket hozzanak rólunk, amelyekbe nem mindig vagyunk beavatva.

A hatályos adatvédelmi jogszabályok eddig nem reagáltak megfelelően a digitális dossziék megjelenésére. Jobban meg kell fogalmaznunk, hogy mik a problémák, mi a tét, és pontosan mit kell tennie a jognak a problémák megoldása érdekében. Újra kell gondolnunk a magánélet védelmét az információs korszak számára.

Útiterv ehhez a könyvhöz

Az első részben a számítógépes adatbázisok és az internet segítségével összeállított, egyénekről szóló digitális dossziékat vizsgálom. Elsősorban a vállalkozások tevékenységére összpontosítok. A fejezet a számítógépes adatbázisok és a kibetér által előidézett, a magánélet védelmével kapcsolatos problémák kialakulásának történetét követi nyomon. A fejezetben megvizsgálom, hogy milyen módon foglalmazták meg a magánélet védelmével kapcsolatos problémákat. Megvitatom az Orwell-metaphora domináns voltát, és azt, hogy miért kell kiegészíteni a Kafka-metáforával. A fejezet tárgyalja, hogy a magánélet védelmére vonatkozó jog miért nem tudott megfelelően megbirkózni a digitális dossziék problémájával. A fejezet válaszol azokra, akik azt állítják, hogy a piac (önmagában vagy némi

információkat lehet gyűjteni és felhasználni. Következésképpen a magánélet védelmének nem csupán a sérelmet szenvedett egyénekre vonatkozó jogorvoslatokra és szankciókra kell összpontosítania, hanem az információs korszak egyre növekvő adathalmazának szabályozására szolgáló architektúra kialakítására is.

A II. rész azzal foglalkozik, hogy a közhiteles nyilvántartások hogyan járulnak hozzá a digitális dossziék problémáihoz. A fejezet ismerteti a személyes adatoknak a közhiteles nyilvántartási rendszerekben való egyre nagyobb mértékű felhalmozódását, valamint a magánéletet fenyegető veszélyeket, amelyeket ezen információk fokozott hozzáférhetősége jelent, mivel a nyilvántartások az interneten elérhetővé válnak. A fejezetben amellet érvelek, hogy az Egyesült Államokban a közhiteles nyilvántartások szabályozását újra kell gondolni az információs korszak új technológiáinak fényében, és elméletet állítok fel arról, hogyan lehet összeegyeztetni az átláthatóság és a magánélet közötti feszültséget. Azt is megvizsgálom, hogy a közhiteles nyilvántartásokhoz való hozzáférés és azok használatának szabályozása miért nem sérti az Első Kiegészítéshez fűződő jogokat.

A III. rész a digitális dossziékhoz való fokozódó kormányzati hozzáférés által okozott problémákat vizsgálja. A fejezetben részletesen feltárom, hogy a kormányzat milyen sokféle módon fér hozzá a magánszektorbeli vállalkozások birtokában lévő személyes adatokhoz, és hogy ez miért problémás. A fejezet tárgyalja, hogy a Legfelsőbb Bíróság hogyan értelmezte helytelenül a negyedik módosítást úgy, hogy az nem vonatkozik a harmadik felek által vezetett nyilvántartásokra, ami gyakorlatilag megakadályozza, hogy a negyedik módosítás foglalkozzon a digitális dossziékhoz való kormányzati hozzáférés problémájával. A Negyedik Módosítás alkalmazhatatlansága által hagyott űrben a Kongresszus egy sor jogszabályt hozott a probléma megoldására. Amint azonban kifejtem, a jogszabályok olyan szabályozási rendszert hoznak létre, amely egyenlőtlen, túlságosan összetett, és tele van hézagokkal és kiskapukkal. A fejezetben azt vizsgálom, hogy a jognak hogyan kellene megfelelően szabályoznia a magánszektor által tárolt személyes adatokhoz való kormányzati hozzáférést.